

Na jednom ostrově žil muž. Na ostrově, ve starém domě z kamene. Byl to muž navýsost spokojený, neboť měl to štěstí, že směl úctyhodný kousek zdejší země nazývat svým vlastnictvím. Kdykoli mohl, trávil svůj čas tím, že chodil mezi rostlinami a tu zapíchl do země tyčku, onde navršil hromádku zeminy nebo opatrně odstranil větev ulomenou větrem. Někdy se vydal po spletité stezce (těch zde bylo bezpočet) a pozdravil pokaždé, když procházel kolem obzvláště pěkného keře nebo obzvláště urostlého stromu. Jindy se prostě posadil na lavičku, neboť i těch tu bylo věru mnoho. Muž je stavěl především v místech, na kterých rád prodléval. Byla to místa většinou skrytá, kde stromy stály těsně u sebe a větve visely nízko.

Mužův dům byl už celkem starý. Byl vystavěn z šedého kamene a stál vedle několika dalších budov v uličce, která od-

bočovala z pobřežní cesty do vnitrozemí. Tato odbočka byla kupodivu málokým využívána (pochopitelně kromě muže samotného). Zdálo se, jako by tuto mírně zvlněnou krajinu porostlou statnými duby obklopovalo zvláštní ticho. Rovněž světlo na tomto místě bylo jiné než kdekoli jinde. Ani uprostřed dne neoslňovalo, ale vždy bylo teplé a všudypřítomné. Dokonce ani v noci toto světlo nechtělo ustát a dál halilo krajinu do nezvykle světlých tónů. Jediné, co pak bylo možno zaslechnout, byl zpěv nočních ptáků, jejichž hlasy se nesly daleko stromovím.

Za dvorem, který byl tvořen domem a přilehlými stavbami, se rozprostíral kousek země. Ten však nebyl z ulice vidět, neboť po jedné straně se táhla stará zeď, která měla očividně zabránit všem zvědavým pohledům, a druhá strana za dvorem klesala z kopce tak strmě, že největší část zahrady zůstávala skryta.

